

Kära vänner,

Att som Kristian Luuk fråga "Vart är vi på väg?" tycks allt mer brännande – då i en vidare bemärkelse än som en rent geografisk fråga. Vi ska snarare fråga varför vårt uppvaknande tycks så trögt. Vår Gaia snurrar vidare och vi på henne men hur ser framtiden ut? Vad kan vi göra för att våra efterkommande ska få ett bra liv? I detta medlemsblad berättas om Schildtar som inte visste något om antropocen även om den egentligen redan hade börjat.

Finlands sak var vår

Del 2

Detta är den andra halvan av återgivandet av Evert Schildt seniors vistelse i Finland hösten 1941 som frivillig läkare under kriget i form av delar av hans dagboksanteckningar. Vi ges en inblick i tjänstgöringen som totalt varade i sex veckor och i del 1, som finns i föregående medlemsblad, har han varit på plats i det upprättade krigssjukhuset i Tarinaharju i en dryg vecka.

FREDAGEN 23.10

Dagens största sensation: efter lång tid brev hemifrån. Som förut fortsatta "saneringar" av avdelningar, den är nu snart färdig. Fänrik Ekman är bättre – det är en scorbut (skörbjugg), han får massor av C- och K-vitamin. Har idag skällt ut rtg-sköterskan, som promenerade på arbetstid mer än en timme. Hon hade fått programmet dagen innan!

Frukost: kålrotspudding med "köttsås", till middag soppa och gröt.

Per telefon annonserades idag ett sjukhuståg som skall komma i e.m. eller i natt. Antalet sårade uppgavs till c:a 100. Flyttade omkring lite på avdelningarna. Nr 1 reserveras för femurfrakturer, ryggmärgar och andra svåra saker, nr 2 härbärgerar humerusfrakturer m.m. Nr 3 blandning, nr 4 lungor m.m., nr 5 "småskräp" som kan gå uppe. Har ikväll "före slaget" 137 lediga platser, dock många i dåliga sängar och i korridorer m.m. Blev idag bjuden till Hämmäläinen i Kuopio till på lördag. Han har vetenskap om tåget. Vi får bil dit och hem.

FREDAGEN 24.10

I dag namnsdag. Fick brev hemifrån och massor av tidningar! Glädje!

Alarmerades kl 05.15 – vårt sjukhuståg passerade Kuopio. Upp i en hast men hann med rakning.

Omkring kl 6 anlände sammanlagt 95 sårade. Transporterna skedde med två ambulanser, en buss och en lastbil. Allt gick med fart och vana. I hallen voro alla läkare och flera lottor. Pat. fördelades efter avdelningar och bestämdes vilka som skulle bada (kylpy = bad). Det hela gick på rekordtid = 60 minuter. Inga voro dåliga, men alla orakade, smutsiga och en del nerlusade ("de kommo från Ryssland"). Transporten härstammade från Äänislinna = Petroskoj, som de lämnade kl 11 föreg. f.m. Efter 1-2 timmar voro alla (som så fingo) badade och lagda i säng. Så höggo vi in och klarade av halva antalet, ungefär till kl 17 med korta måltidsraster. Alla arbetade som djur, det var härligt. Tyvärr var det så dålig dager att jag ej kunde fotografera. Det var annars ett rörligt liv värre. Många svenska med, även sådana som ej alls talade finska. Vi skrevo journaler, ritade gubbar och gipsade två fula underbensfrakturer, som lades i sträck. En del överarmar, men inga ryggmärgar och inga verkligt fula saker. Ögon och hjärnor borde ha lämnats i Kuopio.

En underbar matdag: frukost lever, middag grön ärtsoppa med köttbitar. Stoppmätt. I morgon klara vi resten. Rtg-sköterskan, som är slö och oduglig, fick idag en ny överhalning, så att hon grät. Hoppas kunna få en annan.

LÖRDAGEN 25.10

I dag avverkade vi resten av de skadade och sårade. I två arbetslag hava vi således skrivit – visserligen korta och summariska – journaler på 95 nya. Det gick med verklig intensitet och alla syntes roade. Försökte punktera en ful haemothorax, men fick intet – koagulation?

Fänrik Ekman är nu all right liksom ock totalempyemet Keskitola. Kl 15.30 härlig finsk badstuga. Så la jag mig till vila en stund och kl 18 foro vi med ambulansbil från Harjamäki, ett f.d. sinnesjukhus, numera krigslasarett: chefen heter Honkanen (ung. Fyrman) och stället Harjamäki! betyder Borstbacka. Ambulansen bär följande visitkort utanpå "Gift from the Jewish veterans of the world war and ladies auxiliaries", kallas judebilen. Pontiac, bensin. Foro så (med Höckert) till Kuopio som åtminstone i mörkret verkar Klondyke. Passerade Kallavesi-broarna där Carl Ulrik och Johan Ulrik stredo. Nelander skulle iväg till Åbo så hans saker ställdes in på stationen. Så till Hämäläinens. Där samlades en krets svensktalande – det var bra underligt högt uppe i vildmarken. En tandläkare Wennerberg, läkarparet Hublin, d:o Grönlund och någon som jag ej uppfattade namnet på. Hemmet ej särskilt vackert, men hemtrevligt. Tre sandwiches, soppa, sparris med smör!, fågel, äpplen. Snaps, mumma, rödvin, madeira. Värden och jag växlade vackra tal. Riktigt kaffe, cognac, punsch, whisky, några få cigarrer (sammanlagt sju stycken funnos). Hem 11.30, snöslask. Chauffören fick 50 FMK.

Kommentar: Vid Kallavesi-broarna förekom strider under kriget 1808–1809, där Everts förfäder Carl Ulrik Schildt (1772–1823) och hans son Johan Ulrik (1793–1835) deltog.

LÖRDAG 1.11

Nu börjar allt bli klart och åtminstone primärt färdigbehandlat på avdelningarna. Endast litet morgonarbete. Därefter gingo "ekonomen" Linkola, Höckert och jag ut på ryssjakt. De rensade upp en skog och byggde en väg. Tog flera kort. En av dem hade otit och fick traska med upp till sjukhuset. Behandlade örat och skar av honom tre uniformsknappar. Han var från Tula och ville ha tre av mina knappar från uniformen i stället. Han fick dem ej! Endast vanliga knappar. Visste om att tyskarna hotade Tula. Kort rond.

Omkring kl 14 ankom per bil överste A. V. Falkenberg. Stor medaljutdelning till kanske 70 sårade. Det var verkligt högtidligt, många hade tårar i ögonen. Själv var jag riktigt rörd. Alla lågo tysta och stilla då översten framförde fosterlandets tack och en hälsning från Mannerheim. Varade nära två timmar. Tog efter inhämtat tillstånd kort. Kaffe med översten med kakor.

På e.m. badstuga. En ny läkare (kapten) kom i eftermiddag. Troligen skall han ersätta Cyrus Moberg. Det blir väl ett förfärligt rabalder. Frukost; välling, kålrotspudding med "köttsås", potatis, rödbetor. Middag: ärtpuré, gröt.

I går kväll fingo vi "kalakukko" = fisktupp. Fiskbitar och fläsk med ett skal av deg omkring. Mäktigt, ganska gott. Stor pjäs, som en soppskål. Omkring -15 grader och klart. Härligt månsken.

Måste också anteckna en sak. Då vi med en ryss gingo hem från skogen passerade vi över en sjö. Isen var nog lite osäker varför vi på Höckerts förslag läto ryssen gå först. Isen höll.

Kommentar: Tula en stad i Ryssland ca 20 mil söder om Moskva, viktig järnvägsknutpunkt med många industrier.

Måndagen den 3 november fick Evert känning av den halsfluss (angina toncillaris) som skulle visa sig allvarlig och i olika omgångar sätta ner hans krafter och arbetsförmåga under den återstående tiden på Tarjinaharju. Följande korta dagboksanteckning får ge prov på en läkares syn på sin egen sjukdom.

MÅNDAG 8.1

Klarvaken hela natten med otrolig huvudvärk. Processen torde vara på retur, äter med sammanbitna tänder (figurligen!) sulfonamid. Slö, argsint, kör ut besökande. En dag passerade 27 människor ut och in!!! Kan knappast läsa. Tänker åter på difteri, förflyttning till Kuopio, H-fors, hemtransport osv. Skrivit hem i lugnande ordalag, men undrar allvarligt huru allt detta skall sluta: blir det en sepsis?

Satte mig före att äntligen få sova ordentligt: ej sovit ordentligt sedan natten mellan den 2 och 3 november. Tog på kvällen 0.02 opiotosol, blev lite yr i huvudet men somnade ej. Norrby som visste att injektionen skett kl 20 knackade på kl 22.15. Rara kamrater! Levde i alla fall i ett lyckorus utan några som helst smärtor.

FREDAG 21.11

Nu går allt i avresans tecken. I morgse stort program och massor av gipsar. Norrby orkade ej upp. Noggrann rond. Den förrymda sköterskan fru Seiro kom obesvärad åter efter tre dygns bondpermission. Ett envist folk.

LÖRDAG 22.11

Hemresedag! Tror att allt nu är klart. Hoppas bestämt att mitt sista brev nått fram hem – det gick måndag kväll. Har fått lön, anvisning på Finlands bank, order och biljetter. Har packat, skall så gå rond och säga adjö. Har undanbett mig all avskedshyllning.

Som väl är synes min hals hålla, inga som helst sväljningsbesvär. Adeniterna oömma. Febern har jag ej mätt sedan i förrgår. Längtar hem så jag kan förgås.

På f.m. kafferep i sköterskornas matsal. Hade undanbett mig all uppvaktning. Där voro Höckerts, fru Seppä, Kokhu?, Cyrus, köksföreståndarinnan och Norrbys. Goda och riktiga kakor, men uselt kaffe. Musik av en lotta vid piano.

Avreste med judebilen kl 16. Uppehåll vid monumentet i Toivala, inga namn. Lämnade bagaget på stationen. Så till Atlas där jag fick en ryssmössa. Lämnade en annan i stället, som jag fått av Linkola i Tarinaharju. Köpte blommor till fru Hämäläinen och beställde middag (grisstek!) Så besökte vi sjukhuset som H. visade. Kl 19.30 glad middag. H. följde till tåget som var något försenat. Genast i säng men ingen sömn.

Kommentar: Monumentet i Toivala är rest till minne av berömvärda insatser som svenskarna i general Sandels 5 brigad gjorde under finska kriget 1808–1809. I detta krig deltog som nämnts Carl Ulrik och Johan Ulrik Schildt. Båda överlevde kriget.

Monumentet vid Kalavesi

SÖNDAGEN 23.11

I rätt tid i H-fors. Tog in på Socis. Tvättning, rakning, kaffe. Ringde Christoffer som hämtade mig kl 12. Hade försökt få biljetter från Päämajan lääkintöosasto men besked gavs ej. Ingen båt går förrän tisdag. Lång promenad och så till Armfeltsvägen 2. Mycket trevligt och gott. Där voro Irma S, Görans och Christoffers fruar utom Mila, Christoffer och jag. Ivrigt telefonerande om min biljett. Fick nästan på hand den svenska beskickningens flygplats genom legationsrådet Bagge. Ringde efter Bengt Holmgren som jag träffat på Socis. Han var på väg ut. The

hos Mila för oss alla. Så till Svenska Teatern ("Från 9 till 6") – dåligt. Så hem i mörklad stad! Sov som ett svin.

Kommentar: Päämajan etc = högkvarterets medicinska avdelning. Socis är Helsingforsbornas dagliga namn på Hotell Societetshuset. Beträffande platsen på flygplanet hem tycks legationen ha haft tillgång till en plats, möjligen ständigt till deras förfogande.

MÅNDAGEN 24.11

Till Päämaja kl 10. Fick flygplatsen efter överenskommelse med fru Strandman å legationen. Själaglad, avresa kl 13.05. Holmgren till Jyväskylä med avresa kl 13. Packning, telefon till Christoffer, som skulle sköta om en del pengar. Lunch på Socis, där vi träffade Bengt Hammarskiöld med fru.

Flygturen utan sensationer med mellanlandning i Åbo och ankomst till Stockholm kl 15.30 ungefär. Tog bil till Gillet, men hänvisades till hotell Baltic. Ringde hem varvid beslöts att jag skulle resa 17.55 direkt hem.

Ankom Norrköping litet över 21, Anna, Evert, Gunilla och Bo mötte med bil. Hemma kl. 22. Härligt.

Efter hemkomsten

Den man som på kvällen den 24 november återkom till sitt i hem i Finspong var med säkerhet inte densamme som sex veckor tidigare hade lämnat det. Pappa, som tillhörde en släkt där man i generationer tjänat sitt land i krig, hade nu med egna ögon fått bevittna spåren av krigets härjningar och sett nöden och tyngden av de bördor som Finlands folk fått ta på sig. Vad gällde Sveriges situation hade han nu en klar uppfattning om det allvar som låg i tiden. Som sjukhuschef hade han fått utveckla sina kunskaper och lära sig att improvisera i trängda lägen. Han hade skapat och upprätthållit ordning och goda rutiner på ett sjukhus som inrättats på kort tid och med personal av blandad kompetens. Han hade mött förstörelse, lidande och nöd och därtill genomgått en kraftnedläggande sjukdom, vars lyckliga utgång han tycks ha tvivlat på.

Lyckan att vara tillbaka i den svenska vardagen var odelad och Pappa återupptog sitt arbete på lasarettet redan morgonen efter hemkomsten.

Med sig hem hade han utom sina minnen en del fotografier, många dessvärre av dålig kvalitet. Genom förmedling av sin kollega i Kuopio hade han fått en sliten vadderad rysk soldatmössa, en trofé som för säkerhets skull desinficerades i lasarettets

autoklav och på hans skrivbord låg i alla år som en påminnelse ett provrör med granatsplitter som han plockat ut ur sårade.

Pappa gjorde några år senare ännu en frivilliginsats när han som överläkare i Umeå åtog sig att övervaka den medicinska vården av ett stort antal sårade, som kom från norra Finland. Där utspelades den sista akten i Fortsättningskriget i hårda strider mellan finska och tyska soldater. De sårade hade i Umeå placerats på improviserade sjukhus i staden under förhållanden liknande de han haft på Tärinaharju.

Som tack för sina insatser fick han motta Finska frihetskorsets orden 4 klassen samt Finlands Vita Ros som riddare av 1 klassen – hederstecken som han bar med stolthet.

Gunilla Schildt

Ernst Vilhelm Schildt

(1864–1938)

Riddarhuset utlyser årligen i *Arte et Marte* ett stort antal stipendier från fonder som huset har att förvalta, bland dem E. V. Schildts stipendiefond. Man kan då undra vem den man var, som inrättade denna fond. I vår släkts annaler är Ernst Schildt en ganska okänd person, troligen därför att ingen nu levande Schildt härstammar från honom.

Anna-Lena Schildt kom med förslaget att vi borde kunna få fram fler uppgifter om stipendiet och dess stiftare. Efter en del efterforskningar kan vi här ge en kort levnadsbeskrivning av vår okände frände och bakgrunden till stipendiefonden.

Ernst Vilhelm Schildt föddes 1864 som äldste son till Conrad Schildt och hans hustru Adèle, född Möller. Conrad var yngst av Johan Ulrik Schildts tio barn. Till skillnad från tidigare generationer uppnådde alla dessa syskon vuxen ålder. Sex av sönerna kom genom sina liv och yrkesval att visa att Sverige nu var på väg att bli ett fredligt land med behov av många fler yrken än de militära. Det är från Conrad och hans bröder Carl Johan, Oscar och Mauritz som alla i den nu levande svenska ättegrenen härstammar.

Conrad Schildt föddes 1829 på kaptensbostället Strömsnäs i Storkåge nära Skellefteå. Som vuxen bosatte han sig i Umeå och verkade där som bryggerimästare och köpman. Där föddes Ernst 1864 och växte upp tillsammans med sina fem syskon: Ester f. 1862, Ebba f. 1865, Gustaf f. 1867, Valdemar f. 1869 och Tyra f. 1873.

Efter mogenhetsexamen i Umeå 1883 blev han samma år student i Uppsala. Liksom sin nära jämnåriga kusin Evert William inledde han sin utbildning till läkare i Uppsala och fullföljde den vid Karolinska Institutet i Stockholm. Efter en lång studietid, hela 22 år, avlade han 1905 sin med.lic.examen. Man kan ana att den långa studietiden hörde samman med brist på studiemedel. Han torde ha fått avbryta studierna för olika betalda förordnanden, vilket försenade examen. Som färdig läkare fortsatte han att arbeta på flera sjukhus i Stockholm fram till 1910 då han blev stadsläkare i Piteå. Med åren blev han även järnvägläkare och skolläkare, befattningar som han uppehöll till 1934. Detta år gick han i pension, 70 år gammal. Efter pensioneringen bodde han kvar några år i Piteå men flyttade 1937 till Stockholm med adress Norr Mälarstrand 32 och avled där 1938 ogift och utan bröstarvingar. Ernst Schildt är begravd på Umeå västra kyrkogård i grav nr 528 under en enkel liggande sten.

Ernst Schildt blev med åren en förmögen man och i samband med sin pensionering 1934 upprättade han ett testamente, som omfattade ett antal legat. I ett av dessa förordnade han under punkt 7 följande:

”I tacksam erinran av den hjälp jag under min studietid erhö­ll genom riddarhusstipendium överlämnar jag till Riddarhuset Tiotusen kronor och skall räntan därå såsom stipendium tre år i följd utgå till obemedlad, adlig studerande vid universitet eller högskola...”

Sedan Riddarhusets direktion beslutat att ta emot donationen och beloppet utbetalats, reglerades fonden 1939 och ett årligt stipendium à 360 kronor kunde då ledigförklaras. Riddarhuset har därefter fördelat närmare 80 stipendier med belopp som varierat beroende på stipendiefondens avkastning. Genom inflation och tack vare framgångsrik förvaltning på Riddarhuset har stipendiesumman vuxit avsevärt: från det första stipendiet 1939 på 360 kronor till 2017 års stipendium som uppgick till 42 791 kronor. Nämnas bör att Ernst Schildts stipendium tack vare testamentets kloka formulering är öppet för studerande av båda könen.

Vid Ernst Schildts död 1939 hade flera av hans syskon avlidit och efterlämnat familjer. Genom andra legat i testamentet såg han till att förbättra deras levnadsvillkor och visade att han var väl förtrogen med familjernas svårigheter. Utom den förhållandevis stora donationen till Riddarhuset lämnade han också mindre summor till olika välgörenhetsföreningar samt till stipendiefonder vid Umeå läroverk och Piteå samrealskola. Umeå församlings kyrkoråd erhö­ll ett belopp för att trygga vården av den Schildtska familjegraven. Testamentets hela innehåll vittnar om en generös och omtänksam person.

Genom vår frände Hans Widding i Umeå, född 1926, som är syskonbarnbarn till Ernst Schildt, har vi fått veta att Ernst i sin familj uppfattades som omtänksam och generös, möjligen något tillbakadragen. Han minns själv den förmögne släktingen från Piteå och att hans mamma Eva efter sin morbror fick ärva både pengar och lösöre.

Det var känt att Ernst Schildt var homosexuell, en naturlig anledning till att han aldrig gifte sig. Detta tycks helt ha accepterats av familjen, som han hade nära kontakt med. Hans Widding minns också att Ernst Schildt sades ha varit föremål för skvaller i småstaden Piteå på grund av sin sexuella läggning, något som kan ha föranlett honom att 1937 lämna staden.

Ett odaterat fotografi från ett salongsalbum visar Ernst Schildt som en vacker och välklädd yngre man. Vi kan se honom som en prydnad för sin familj och som en fin representant för den nya framväxande borgarklassen med ett stort samhällsansvar. Med Riddarhusets stipendiefond, som bär hans namn, har han bidragit till många unga obemedlade adliga ungdomars högre studier och därtill hedrat sin släkt.

Gunilla Schildt

tillsammans med *Anna-Lena Schildt* och *Ulrika Kjerrulf* samt med uppgifter från *Hans Widding* och Riddarhuset.

Två gånger varje år

inbjuds föreningens medlemmar till samvaro under angenäma former. I det trevliga åttonde höstminglet den 29 november 2018 deltog tio personer. Särskilt välkomna var de nya medlemmarna Stefan och Daina, som deltog för första gången.

En fin vårdag – 18 maj – möttes 17 Schildt-ättlingar utanför Rasbokils kyrka. Vår alltid lika kunniga Gunilla kunde berätta om kyrkans exteriör och inne i kyrkan om de konstfullt byggda valven och målningarna som tillkom före reformationen då kyrkfolket kunde ta del av stora delar av Bibelns budskap målat i klara färger i olika scener. Efter reformationen överkalkades målningarna och såg inte dagens ljus förrän vid förra sekelskiftet då kalken avlägsnades och målningarna av Rasbokilmästaren framträdde i blekare och lätt skadat skick. Kyrkans predikstol skänktes av Jürgen Schildt som skrivit att han gjorde det som en tacksamhetsgård för att han överlevt krigen. Andra föremål bekostades också av vår avlägsne släkting men går inte längre att bese.

På triumfvalvets nedre del alldeles framför predikstolen hänger ett mindre, enkelt vapen med ginstyckad sköld och på den ett lejon gående snett upp mot vänster, att det är ätten Schildts vapen är uppenbart även om all färg sedan länge är borta. Kanske skänktes det till kyrkan några år efter Jürgen Schildts död 1662 då äldste sonen Axel Lorentz avled.

Vid släktmötet 2018 utsågs Gunilla Schildt till hedersmedlem i vår släktförening och här i kyrkan kunde ordförande Annika bekräfta hedersmedlemskapet genom att överlämna ett diplom med lydelsen ”Med sitt djupa engagemang, stora kulturhistoriska kunnande och gedigna föreningskompetens har Gunilla varit helt central för den Schildtska släktföreningens verksamhet under nära tre årtionden. Efter att grundaren, brodern Evert, hade gått bort säkrade Gunilla den unga föreningens fortlevnad och ledde den som ordförande under åren 1991–2009. Genom släktforskning och skrivande har hon dokumenterat viktig släkthistoria i medlemsbladet *Mellan Sköldarna* och som medförfattare till *Schildtar i Småland* samt som redigerare av *Schildtar i Västerbotten*. Vid mången aktivitet har hon anlitat intresseväckande föredragshållare eller själv varit vår initierade guide. Vidare har hon gjort generösa donationer, inte minst av en ordförandeklubba i silver med släktvapnet graverat, signerad Sebastian Schildt. För allt detta vill föreningen uttrycka sin stora tacksamhet genom att förläna ett hedersmedlemskap.”

I vapenhuset finns tre begravningsvapen i dåligt skick, alla nu utan bemålningar. De visar ätten von Posts, Planting-Gyllenbågas och Schildts vapensköldar. Man kan notera att det sistnämnda är svårt skadat av tidens tand, det skapades vid Jürgen Schildts död. Vi lämnade kyrkan och gjorde i bilar den korta färden till Årby slott vars ägare tyvärr inte visar byggnaden för utomstående. På den ståtliga portalen finns fortfarande vapnen för ätterna Schildt och Kruus, skapade på den nya slottsbyggnaden för de första ägarna Jürgen och Anna.

Anna Kruus blev änka vid 41 års ålder och gifte småningom om sig med Peder Stråle. För paret avstyckades mark från Årby ägor och säteriet Klivinge skapades med en envåningsbyggnad med samma slags säteritak som Årby fick några år efter branden där 1703. Vad vore riktigare än att en nutida släkting till Anna Kruus bebor den vackert gula säteribyggnaden? Det rör sig om Lars Karlsson, en av föreningens nyare medlemmar.

Vi samlades utomhus till en trivsamt picknicklunch anordnad av föreningen. Med stor gästfrihet mottog Lars oss besökare och visade oss runt utvändigt och vi fick så bese husets inre ända upp under säteritaket med intressanta byggnadskonstruktioner. Att Lars velat reovera huset så att det passar dess ålder och med lagom moderniteter var uppenbart, något som tagit tid, möda och kunskap i byggnadskultur.

Ett varmt tack till Lars som öppnade sitt hem för oss.

Vårutflykt till Rasbokils kyrka.

Tidigare ordföranden Gunilla Schildt mottar diplom om hedersmedlemskap av ordförande Annika Schildt.

Personalia

Christina Schildt Zachrisson, född 1955, avled den 14 mars 2019. Christina var dotter till släktföreningens initiativtagare Evert Schildt och föreningens sekreterare 2015 -2018. Christina efterlämnar maken Ingmar och fyra barn.

Adina Schildt och *Sean McVey Gillion* blev den 21 januari 2019 föräldrar till *Aviel Paul Moshe Schildt Gillion*.

Föreningen släkten Schildt i Sverige har glädjen att hälsa flera nya medlemmar, som under de senaste åren anslutit sig, välkomna! Vi har här redan nämnt *Lars Karlsson*, som har släktskap bakom sin morfar med *Barbro Catharina Schildt*, barnbarn till *Jürgen Schildt*.

Dora Isaksson, Kiruna, vars farmor var *Adelina Schildt*, dotter till *Mauritz* och *Amalia Schildt*.

Elisabet Isaksson, dotter till *Dora*, vistas för närvarande i Tromsö.

Yrjö och Gurli Schildt i Karlstad, som tillhör den första finländska ättegrenen i Sverige liksom *Stefan Schildt*, deras son, och hans fru *Daina* boende i Stockholm.

Välkommen till höstmingel

Nästa höstmingel hålls torsdagen den 17 oktober kl 18 på Mornington hotel, Nybrogatan 53, Stockholm. Reservera gärna datumet redan nu!

Med bästa hälsningar till var och en av er medlemmar i vår släktförening från styrelsen

Ordförande	Annika Schildt
Sekreterare	Eva Schildt
Skattmästare	Johan Schildt
Ledamot	Sara Herring
Suppleant	Johannes Schildt

Redaktör *Ulrika Kjerrulf*
Skräddarbacken 2, 827 92 Ljusdal,

Föreningen SLÄKTEN SCHILDT i Sverige

www.schildt.me

info@schildt.me